

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ภาษามีความหลากหลาย และมนุษย์สามารถเลือกรูปภาษาได้ตามความเหมาะสม รูปภาษาที่ใช้ นอกจากมีความหมายทางไวยากรณ์แล้ว ยังสามารถสื่อความหมายทางสังคมอีกด้วย เช่น บ่งบอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง บ่งบอกชั้นทางสังคม บ่งบอกเพศของผู้พูด เป็นต้น นั่นคือ ภาษาแสดงให้เห็นถึงบริบททางสังคม มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่กำหนดการใช้ภาษา โดยเฉพาะในเรื่องภาษากับเพศ พบว่าเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาต่างกัน

ลาบอฟ (Labov 1970:32) กล่าวว่า " The sociolinguistic behavior of women is quite different from that of men because they respond to the commonly held normative values in a different way. " ภาษาของเพศหญิงต่างจากภาษาของเพศชาย เพราะเพศชายและเพศหญิงยึดถือค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานต่อภาษาต่างกัน และลาบอฟเชื่อว่า มีปัจจัยทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องในความแตกต่างของการใช้ภาษาของเพศหญิงและเพศชาย ดังได้กล่าวว่า " There must also be conventional social factors involved in the differentiation of men's and women's speech " (Labov 1972:303)

เลสลี มิลรอย (Milroy 1980) ศึกษาการใช้ภาษาในชุมชนที่มีเครือข่ายความสัมพันธ์ เรียกว่า social network พบว่า เพศชายและเพศหญิงใช้ภาษาที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด และมิลรอยได้ให้ความสำคัญและเน้นปัจจัยเพศว่าทำให้มีการใช้ภาษาต่างกัน ดังกล่าวว่า " For much of the literature on traditional closeknit working-class community of this type has emphasized polarization of the sexes as an important characteristic. " (Milroy 1980:376)

อิทธิพลของเพศที่มีต่อการใช้ภาษาเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษา เพราะในสังคมไทยปัจจุบันพบว่า เพศ ซึ่งแบ่งคนในสังคมออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มเพศชาย และกลุ่มเพศหญิง แต่ในความเป็นจริงแล้ว เป็นที่ยอมรับว่ายังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความเบี่ยงเบนทางเพศ เช่น เกิดมาเป็นเพศชายแต่มีจิตใจและความต้องการเป็นเพศหญิง หรือเกิดมาเป็นเพศหญิงแต่มีจิตใจและความต้องการเป็นเพศชาย จึงเป็นที่น่าศึกษาว่าคนกลุ่มที่มีการเบี่ยงเบนทางเพศนี้มีการใช้ภาษาอย่างไร ปรากฏาษาที่ใช้แสดงเพศใด แสดงเพศที่แท้จริงตามรูปรากายแต่กำเนิด หรือแสดงเพศตามความต้องการของจิตใจ และจากการสังเกต พบว่า กลุ่มคนเพศชายที่มีจิตใจและความต้องการเป็นเพศหญิงมีอยู่มากในสังคม และสังเกตได้ว่า มีการใช้ภาษาแตกต่างไปจากกลุ่มชายจริงหญิงแท้ อีกทั้งยังไม่มีผู้ใดศึกษาการใช้ภาษาของคนกลุ่มนี้มาก่อน ดังนั้นในงานวิจัยนี้ นอกจากจะวิเคราะห์การใช้ภาษาของเพศชาย และเพศหญิงปกติแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การใช้ภาษาของคนกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจและความต้องการเป็นเพศหญิงด้วยและต่อไปนี้ผู้วิจัยจะเรียกคนกลุ่มนี้ว่า "เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง" และเนื่องจากกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเป็นกลุ่มที่เด่น การใช้ภาษาของคนกลุ่มนี้จึงมีลักษณะที่เด่นด้วย การวิเคราะห์ในวิทยานิพนธ์นี้จึงเน้นการใช้ภาษาของคนกลุ่มนี้เป็นพิเศษ โดยเปรียบเทียบกับการใช้ภาษาของกลุ่มเพศชายและเพศหญิง ส่วนกลุ่มเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชายนั้นถึงแม้จะน่าสนใจไม่น้อย แต่เนื่องจากว่ามีข้อมูลน้อยมาก ผู้วิจัยจึงไม่สามารถศึกษาได้ในงานวิจัยนี้

เพื่อให้งานวิจัยดำเนินไปอย่างละเอียดสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงศึกษาปัจจัยทางสังคมอื่นๆนอกเหนือจากเพศของผู้พูดด้วย ทั้งนี้เพื่อตอบคำถามว่า นอกจากการใช้ภาษาจะแปรไปตามเพศของผู้พูดแล้ว ยังแปรไปตามปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ ซึ่งปัจจัยอื่นดังกล่าวได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในที่นี้หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังเกี่ยวข้องกับกันตามบทบาททางสังคม ซึ่งมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา ในการพูดนั้นผู้พูดต้องคำนึงว่าผู้ฟังเป็นใคร มีบทบาทต่อผู้พูดอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังจึงถือเป็นบริบททางสังคมที่สำคัญประการหนึ่งในการใช้ภาษาของมนุษย์ ม.ร.ว. กัลยา ติงศักดิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2529:47) แบ่งความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดผู้ฟัง ออกเป็น 3 แบบดังนี้

1. ความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล คือ ความสัมพันธ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพไม่เท่ากัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างญาติผู้ใหญ่กับญาติผู้น้อย นายกับบ่าว ครูกับศิษย์ เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์แบบสมดุล คือ ความสัมพันธ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังมีบทบาทอย่างเดียวกัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน คู่รัก คนที่รู้จักกัน และคนที่ไม่รู้จักกัน

3. ความสัมพันธ์แบบเป็นกลาง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่ยากจะระบุว่าเป็นฝ่ายใดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าฝ่ายใด เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ

บุคคลหนึ่งเมื่อพูดกับพ่อแม่ย่อมใช้ภาษาต่างกับเมื่อพูดกับเพื่อนหรือคนที่ไม่รู้จัก และจากการวิจัยเรื่อง การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์ ของ ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภัทย์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ พบว่าการใช้คำเรียกขานแปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง งานวิจัยเรื่อง กลวิธีการใช้สรรพนามในภาษาไทย โดย อังกาภ ผลากรกุล

(Palakornkul 1972) ได้แสดงให้เห็นถึงบทบาททางสังคมต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำสรรพนาม โดยพบว่า การใช้คำสรรพนามจะแตกต่างกันไปตามปัจจัยทางสังคมที่เป็นตัวกำหนดบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ปัจจัยทางสังคมนั้น ได้แก่ อำนาจและสถานภาพ ความเป็นญาติและความสัมพันธ์ทางครอบครัว อาชีพ เป็นต้น และอังกาภ ผลากรกุล ได้รวมถึงปัจจัย ความสนิทสนม (intimacy) ไว้ด้วยว่าเป็นปัจจัยสำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่แสดงออกในการใช้ภาษา ดังเช่น การใช้คำสรรพนามในภาษาไทย ถ้าใช้คำสรรพนาม 'คุณ' กับ 'ผม' จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่ไม่สนิท แต่ถ้าใช้ 'ล้อ' กับ 'อ้าว' จะแสดงความสัมพันธ์ที่สนิท และถ้าใช้ 'มึง' กับ 'กู' จะยิ่งแสดงความสัมพันธ์ที่สนิทมากขึ้น ดังนั้น ความสนิทสนมจึงถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำสรรพนามในภาษาไทย

ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ส่วนหนึ่งผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในแง่ของบทบาทระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน และความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า บางครั้งคนเราเมื่อพูดกับบุคคลเพศเดียวกันจะใช้ภาษาต่างจากเมื่อพูดกับบุคคลต่างเพศ เพศของผู้ฟังจึงเป็นอีกแง่มุมหนึ่งที่น่าสนใจ ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดตัวแปรสำคัญออกเป็น 2 มิติ โดยมิติแรก ศึกษาการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายตามเพศของผู้พูด ได้แก่ ผู้พูดเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง และอีกมิติหนึ่งศึกษาการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของผู้พูดซึ่งแยกตามเพศดังกล่าวตามปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง 3 ประการ คือ

1 บทบาทของผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน โดยกำหนดให้ผู้ฟังเป็น พ่อแม่ และครู ผู้พูดจึงถูกกำหนดให้ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายในบทบาทของลูกพูดกับพ่อแม่ และนักเรียนพูดกับครู

2 ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งจะพิจารณาเฉพาะในบทบาทของผู้พูดที่เป็นนักเรียน กับผู้ฟังที่เป็นครู โดยกำหนดให้ผู้ฟังเป็นครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิท

3 เพศของผู้ฟัง จะพิจารณาเฉพาะในบทบาทของผู้พูดที่เป็นนักเรียนพูดกับผู้ฟังที่เป็นครู โดยกำหนดผู้ฟังเป็น ครูชาย และครูหญิง

เนื่องจากในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยไม่สามารถศึกษาการใช้ภาษาทุกแง่มุมที่ใช้โดยคนทั้ง 3 เพศได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวแปรภาษา 2 ตัวแปร ได้แก่ คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายแสดงความรู้สึก ทั้งนี้เพราะ คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและคำลงท้ายแสดงความรู้สึกแปรตามเพศและบ่งบอกเพศของผู้พูดได้อย่างชัดเจน ดังที่ อมรวิภา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533:47) ให้ตัวอย่างไว้ว่า " คำเรียกตนเอง ผู้ชายมักใช้ ผม กระผม อ้าว กู ฯลฯ ผู้หญิงมักใช้ หนู ดิฉัน อะฮัน เป็นต้น ในการใช้คำลงท้าย ผู้ชายมักใช้ วะ ฮะ ครับ ส่วนผู้หญิงส่วนใหญ่ใช้ จ๊ะ ค่ะ คะ เป็นต้น ส่วนความแตกต่างในการเลือกคำแต่ละคำนั้นจะขึ้นอยู่กับบริบทของการใช้ "

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มประชากร คือ กลุ่มนิสิตทุกชั้นปี คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะจากการสังเกตพบว่า เป็นกลุ่มประชากรที่มีบุคคลครบทั้งเพศชาย เพศหญิง และกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ในจำนวนที่มากพอแก่การวิจัย ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะเน้นกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงกล่าวคือจะมุ่งเสนอผลเกี่ยวกับกลุ่มนี้เป็นหลักและกลุ่มอื่นเป็นส่วนประกอบ เพราะผู้วิจัยมีความสนใจการใช้ภาษาของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่เบี่ยงเบนในสังคม และเป็นกลุ่มที่ยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความรู้สึกของผู้พูดเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์การแปรของการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความรู้สึกของผู้พูดเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในบทบาทที่ผู้ฟังเป็นพ่อแม่และครู ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และเพศของผู้ฟัง

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

1.3.1 เพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย เพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง ส่วนเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง

1.3.2 เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงเมื่อพูดกับพ่อแม่มากกว่าเมื่อพูดกับครู

1.3.3 เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงเมื่อพูดกับครูที่สนิทมากกว่าเมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิท

1.3.4 เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงเมื่อพูดกับครูหญิงมากกว่าเมื่อพูดกับครูชาย

1.4 วิธีดำเนินการวิจัย

1.4.1 เตรียมแบบสอบถาม

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อ เก็บข้อมูลเกี่ยวกับคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความสุภาพ โดยกำหนดตัวแปรทางสังคม คือ เพศของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังซึ่งได้แก่ บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน ความสนิทสนม และเพศของผู้ฟัง โดยในเรื่องของบทบาทมุ่งพิจารณาความแตกต่างในการพูดเมื่อผู้ฟังมีบทบาทเป็นพ่อแม่ และเป็นครู ในเรื่องของความสนิทสนม ผู้วิจัยพิจารณาความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเฉพาะในบทบาทของผู้ฟังที่เป็นครู โดยกำหนดให้เป็นครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิทในลักษณะดังนี้

- ครูที่สนิท หมายถึง ครูที่สอนท่านหรือไม่ได้สอนก็ตามแต่เป็นครูที่ท่านมีความใกล้ชิดสนิทสนมสนทนากันพูดคุยด้วยบ่อยๆ และท่านให้ความไว้วางใจเชื่อถือในการที่จะขอคำปรึกษาเมื่อมีปัญหา

- ครูที่ไม่สนิท หมายถึง ครูที่สอนท่านหรือไม่ได้สอนก็ตาม แต่เป็นครูที่ท่านไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม ไม่ได้สนทนากันพูดคุยด้วยบ่อยๆ และท่านไม่ขอคำปรึกษาเมื่อมีปัญหา

และผู้วิจัยพิจารณาเพศของผู้ฟังเฉพาะในบทบาทของนักเรียนพูดกับครู โดยกำหนดเป็นครูชายและครูหญิง เพื่อศึกษาในแง่ของผู้ฟังที่เป็นเพศเดียวกันและผู้ฟังต่างเพศกัน

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเมื่อพูดกับพ่อแม่ และครู ซึ่งแยกเป็นครูชายที่สนิท ครูชายที่ไม่สนิท ครูหญิงที่สนิท และครูหญิงที่ไม่สนิท โดยกำหนดรูปแบบแปรของคำสรรพนาม 7 คำ และคำลงท้าย 9 คำ ให้นักลิตเลือกรูปแปรที่ใช้สม่ำเสมอที่สุดเพียง 1 ข้อ ทั้งยังมีข้อเลือก 'อื่นๆ' เพื่อให้ลิตระบุคำที่นอกเหนือจากที่กำหนดให้ และตอนที่ 2 เป็นข้อมูลภูมิหลังของลิต ที่สำคัญคือ มีคำถามเพื่อให้นักลิตเลือกระบุเพศของตนเองอย่างชัดเจน นอกจากนี้ในตอน 2 นี้ยังประกอบด้วยคำถามที่นำไปสู่การวิเคราะห์หาบุคคลที่สนิทสนม เนื่องจากผู้วิจัยคาดว่าความสนิทสนมจะเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายโดยเฉพาะในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง (ดูภาคผนวก)

1.4.2 การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจาก นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุกชั้นปี โดยเริ่มจากการสำรวจจำนวนนิสิตคณะอักษรศาสตร์จากฝ่ายทะเบียน ซึ่งพบว่ามีประมาณ 1,000 คน เพื่อพิมพ์แบบสอบถามตามจำนวน แล้วติดต่อขอความร่วมมือจากอาจารย์ที่สอนประจำวิชา เฉพาะวิชาที่ลิตเรียนรวม แล้วแจกแบบสอบถามตอนท้ายชั่วโมงเรียน โดยขอเวลาประมาณ 15 นาที เพื่อกรอกแบบสอบถามแล้วส่งคืนผู้วิจัย อีกทั้งผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์กลุ่มหนึ่งเป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วย โดยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับเพื่อนๆ นิสิตคณะเดียวกัน ใช้เวลาประมาณ 1 สัปดาห์ จึงได้นำส่งคืนผู้วิจัย รวมแล้วผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไป 750 ชุด จำนวนแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้รับคืนรวม 465 ชุด คิดเป็น 62 % ของจำนวนที่แจกทั้งหมด แต่หลังจากผู้วิจัยพิจารณาแล้ว ได้ทำการคัดเลือกออกเพราะเป็นแบบสอบถามที่ไม่อาจวิเคราะห์ได้ เนื่องจากเหตุผลต่อไปนี้

- แบบสอบถาม 1 ชุดประกอบด้วยข้อมูล 4 หน้าแต่บางชุดที่ได้รับคืนมีเพียง 3 หน้า หรือ 2 หน้าเท่านั้น

- กรอกแบบสอบถามไม่ตรงกับที่กำหนด เช่นในแบบสอบถามกำหนดให้ใส่หมายเลข 1-4 แต่ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย ✓ แทน หรือในแบบสอบถามกำหนดให้เลือกเพียง 1 ข้อ แต่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกมากกว่า 1 ข้อ

- กรอกแบบสอบถามไม่ครบทุกข้อ

ดังนั้นจึงเหลือจำนวนแบบสอบถามที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ 437 ชุด คิดเป็น

58.27 % ของจำนวนที่แจกทั้งหมด ในจำนวนแบบสอบถามที่ได้แยกเป็นแบบสอบถามที่ระบุว่าเป็นเพศชาย 25 ชุด เพศหญิง 392 ชุด เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง 16 ชุด และเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย 4 ชุด โดยเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงที่ได้คิดเป็น 39% ของจำนวนนิสิตผู้ชายที่กรอกแบบสอบถาม 41 คน (นิสิตผู้ชายคณะอักษรศาสตร์มีประมาณ 100 คน) ทั้งนี้ตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นผู้วิจัยพิจารณาข้อมูลจากแบบสอบถาม แล้วคัดเลือกศึกษาเฉพาะข้อมูลจากแบบสอบถามของเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเท่านั้น

1.4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.4.3.1 แยกแบบสอบถามตามกลุ่มเพศตามที่ผู้ตอบระบุไว้ในแบบสอบถามในส่วนที่เป็นคำถามข้อมูลส่วนตัว

1.4.3.2 นับความถี่โดยรวมในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของนิสิตเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

1.4.3.3 นับความถี่ในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย เพศหญิง เพื่อหาบรรทัดฐานการใช้ภาษาของเพศชายและเพศหญิง โดยกำหนดเกณฑ์ค่าที่มีความถี่เกิน 50% ถือเป็นบรรทัดฐานของภาษา และแยกคำสรรพนามและคำลงท้ายออกเป็นคำบอกเพศชาย คำบอกเพศหญิง และคำไม่บอกเพศ โดยยึดหลักเกณฑ์ดังนี้

- คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย หมายถึง คำสรรพนามและคำลงท้ายที่ปรากฏใช้โดยเพศชายและมีความถี่มากกว่า 1 ครั้ง*

- คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง หมายถึง คำสรรพนามและคำลงท้ายที่ปรากฏใช้โดยเพศหญิงและมีความถี่มากกว่า 1 ครั้ง*

- คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศ หมายถึง คำสรรพนามและคำลงท้ายที่ปรากฏใช้โดยเพศชายและเพศหญิงและมีความถี่มากกว่า 1 ครั้ง*

* ในทางสถิติการสรุปข้อเท็จจริงจากผลการสังเกตเพียง 1 ครั้ง หรือจากตัวอย่างเพียง 1 ตัวอย่าง ถือว่าไม่น่าเชื่อถือ เช่นที่กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง Statistics for Research เขียนโดย Shirley Dowdy and Stanley Wearden 1991, p.10 NY:John & Sons

1.4.3.4 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงกับเพศชาย และเพศหญิง

1.4.3.5 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เมื่อพูดกับพ่อแม่ และครู

1.4.3.6 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เมื่อพูดกับครูที่สนิท และครูที่ไม่สนิท

1.4.3.7 ใช้ค่าสถิติไคสแควร์ เพื่อทดสอบความต่างในการใช้คำสรรพนาม และคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเมื่อพูดกับครูที่สนิทและครูที่ไม่สนิท เนื่องจากความต่างที่ปรากฏโดยค่าสถิติร้อยละใกล้เคียงกันมาก

1.4.3.8 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำสรรพนาม และคำลงท้ายของเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เมื่อพูดกับครูชาย และครูหญิง

1.4.3.9 วิเคราะห์และสรุปการใช้คำสรรพนาม และคำลงท้าย ของนิสิตเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงตามปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในแง่ของ บทบาท ความสนิทสนม และเพศของผู้ฟัง

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ให้ความรู้ในเรื่องการใช้ภาษาของกลุ่มคนที่มีความเป็องเบนทางเพศเปรียบเทียบกับกลุ่มคนที่ไม่เป็องเบนทางเพศ

1.5.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างวัยรุ่นที่มีจิตใจเป็องเบนทางเพศกับพ่อแม่และครู

1.5.3 ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะภาษากับสภาพทางสังคม